

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym:

Przewodniczący   SSO Beata Piwowarska

Protokolant   asystent sędziego Maciej Jagodziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **U.** z siedzibą w Rotterdamie

i **U.** spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie

przeciwko **S.** spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Nowym Sączu

o ochronę unijnych znaków towarowych i zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji

1. oddała powództwo;
2. zasądza od **U.** z siedzibą w Rotterdamie i **U.** spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie – solidarnie - na rzecz **S.** spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Nowym Sączu kwotę 6.382,68 (sześć tysięcy trzysta osiemdziesiąt dwa 68/100) złote tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zwraca **U.** z siedzibą w Rotterdamie i **U.** spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie – solidarnie – z kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 97 (dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem nienależnie uiszczonej części opłaty sądowej zaksięgowanej 3 czerwca 2015 r. pod nr (...).

UZASADNIENIE

Postanowieniem wydanym 14 maja 2015 r. w sprawie sygn. akt XXII GWo 25/15 Sąd udzielił spółce akcyjnej prawa niderlandzkiego U. w Rotterdamie zabezpieczenia roszczeń:

a. o zakazanie naruszeń praw do znaków towarowych **LIPTON** nr CTM 001531227, IR 1013233, CTM 002090660 i CTM 0042935993, poprzez zakazanie S. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Nowym Sączu – na czas trwania procesu – przywozu, wprowadzania do obrotu, oferowania, reklamowania i składowania herbaty w opakowaniach opatrzonych tymi znakami, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez uprawnioną ani za jej zgodą;

b. o nakazanie wycofania z obrotu z terytorium Polski herbaty w opakowaniach opatrzonych znakami towarowymi **LIPTON** nr CTM 001531227, IR 1013233, CTM 002090660 i CTM 0042935993, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez uprawnioną ani za jej zgodą, poprzez zajęcie, znajdującej się w dyspozycji obowiązanej i stanowiącej jej własność, herbaty w opakowaniach opatrzonych tymi znakami, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez uprawnioną ani za jego zgodą i oddanie jej pod dozór na koszt obowiązanej.

Sąd zagroził przy tym spółce S. obowiązkiem zapłaty na rzecz U. kwoty 500 zł za każdy dzień naruszenia obowiązków określonych w pkt 1a.

W zakreślonym przez Sąd dwutygodniowym terminie U. w Rotterdamie wraz z U. spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie wniosły o:

1. zakazanie S. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Nowym Sączu przywozu, wprowadzania do obrotu, oferowania, reklamowania i składowania herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON** CTM 001531227, IR 1013233, CTM 002090660 i CTM 0042935993, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez U. ani za jej zgodą;
2. nakazanie pozwanej wycofania z obrotu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowiącej pozwanej własność herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON**, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez U. ani za jej zgodą;
3. zasądzenie od pozwanej na rzecz U. kwoty 1 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści ze sprzedaży herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON**, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez U. ani za jej zgodą;
4. zasądzenie od pozwanej na rzecz U. kwoty 1 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za naruszenie praw do znaków towarowych **LIPTON**;
5. podanie wyroku do publicznej wiadomości przez opublikowanie obramowanych i widocznych dwóch ogłoszeń przy użyciu czcionki Arial Narrow 12, w ogólnopolskim wydaniu dziennika (...), na pierwszej stronie redakcyjnej poświęconej ekonomii, informacji wielkości 10% powierzchni strony obejmującej:

dane pozwanej, dane powódki ad. 1., fakt wydania przez Sąd wyroku uznającego naruszenie przez pozwaną praw przysługujących U. przez wprowadzanie do obrotu herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON** CTM 001531227, IR 1013233, CTM 002090660 oraz CTM 004293593, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez uprawnioną ani za jej zgodą;

6. zasądzenie od pozwanej kwoty 50.000 zł na cel społeczny - na rzecz Towarzystwa Opieki nad Zabytkami Oddział w Warszawie, KRS: (...), wpłata na rachunek bankowy prowadzony przez Bank (...) S.A. I Oddział w Warszawie, pl. (...);

7. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódek kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów udzielenia zabezpieczenia.

W motywach powołały się na służące U. prawa do znaków towarowych **LIPTON** zarejestrowanych dla herbaty. Wyjaśniły, że należą do międzynarodowego koncernu U. wprowadzającego do obrotu na polski rynek m.in. markowe herbaty L. i S. Herbata L. przeznaczona do sprzedaży w Europejskim Obszarze Gospodarczym jest pakowana w fabrykach U. w Katowicach i U. w Brukseli. Opakowania ze znakami towarowymi **LIPTON**, zawierają kod cyfrowy oraz informacje wskazujące dystrybutora, pochodzenie towaru od uprawnionej i jego przeznaczenie na określony rynek. Zarzuciły spółce S. naruszanie ich praw przez wprowadzanie do obrotu w Polsce herbaty w opakowaniach ze znakami **LIPTON** wyprodukowanej na Sri Lance i w Zjednoczonych Emiratach Arabskich niewprowadzonej po raz pierwszy do obrotu w EOG przez uprawnioną ani za jej zgodą i nieprzeznaczonej do sprzedaży w państwach Unii Europejskiej. Powódki przedstawiały przy tym zasady obowiązujące przy produkcji, oznaczaniu i wprowadzaniu do obrotu herbaty **LIPTON**. Wyjaśniły, że smak herbaty przeznaczonej do sprzedaży na rynki pozaeuropejskie budzi zastrzeżenia polskich konsumentów.

Na rozprawie 6 lipca 2015 r. pełnomocnik powódek wyjaśnił, że żądania z pkt i, ii, v pozwu wnoszą obydwie powódki, powódka ad. 1 na podstawie przepisów rozporządzenia *w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej*, zaś powódka ad.2 na podstawie przepisów ustawy *o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji*. Natomiast żądanie z pkt vi, które wnosi powódka ad.2 opiera na podstawie u.z.n.k. Pełnomocnik wskazał także, że powódka ad. 1 może również występować ze swoimi roszczeniami na tej podstawie. (k.2-163, 225)

S. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Nowym Sączu zażądała oddalenia powództwa i zwrotu kosztów procesu. Zarzuciła nieudowodnienie przez powódki okoliczności prawnie relewantnych, tj. wprowadzania przez nią do obrotu, oferowania, reklamowania i składowania herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON**, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w EOG przez U. ani za jej zgodą. Nie kwestionowała praw powódki ad. 1 . do znaków towarowych **LIPTON** ani tego, że nie udzieliła ona zgody na import i wprowadzanie do obrotu herbaty LIPTON pochodzącej spoza Europejskiego Obszaru Gospodarczego. (k.172-219)

Postanowieniem wydanym 6 lipca 2015 r. Sąd nakazał S. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Nowym Sączu udzielenie U. w Rotterdamie - w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia - informacji:

- o ilości herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON**, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez U. lub za jej zgodą, wprowadzonej do obrotu na terytorium EOG przez pozwaną, w okresie od dnia 2 czerwca 2012 r. do dnia 2 czerwca 2015 r.,
- o cenie zakupu oraz o cenie osiągniętej przez pozwaną ze sprzedaży herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON**, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w EOG przez U. lub za jej zgodą,
- o nazwach i adresach dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON**, od których pozwana bezpośrednio lub pośrednio nabywała herbatę opatrzoną znakami towarowymi **LIPTON**, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w EOG przez U. lub za jej zgodą,
- o nazwach i adresach odbiorców hurtowych lub nabywców prowadzących sprzedaż detaliczną, którym pozwana dostarczała herbatę opatrzoną znakami towarowymi **LIPTON**, która nie została uprzednio wprowadzona do obrotu w EOG przez U. lub za jej zgodą. (k.227)

W wykonaniu zobowiązania spółka S. oświadczyła, że ani w okresie ostatnich trzech lat, ani nigdy wcześniej nie magazynowała, nie oferowała, nie reklamowała i nie wprowadzała do obrotu herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON** niewprowadzonej uprzednio do obrotu w EOG przez U. lub za jej zgodą, w tym również herbaty opatrzonej znakami towarowymi **LIPTON** pochodzącej ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich oraz ze Sri Lanki. (k.231)

Sąd ustalił:

U. w Rotterdamie jest producentem czarnej herbaty liściastej oferowanej w opakowaniach opatrzonych znakami towarowymi **LIPTON**. Opakowania herbaty wprowadzanej na rynek Europejskiego Obszaru Gospodarczego są wyraźnie oznakowane: nazwami dystrybutorów, będących członkami U. posiadających siedziby na terytorium EOG oraz informacją o treści „Pakowane w UE”. Powódka stosuje restrykcyjne standardy, brak na opakowaniach odniesień do spółek będących członkami U. posiadających swoje siedziby w krajach EOG jako dystrybutorów produktów opatrzonych jednym lub kilkoma znakami towarowymi **LIPTON**, oznacza że nie zostały wprowadzone na EOG przez uprawnioną ani za jej zgodą. Żadna spółka będąca członkiem U. posiadająca swoją siedzibę poza EOG ani osoba trzecia nie jest uprawniona – bezpośrednio ani za pośrednictwem innych spółek – do eksportowania i/lub wprowadzania na rynek EOG towarów ze znakami **LIPTON**. (dowód: wypis z rejestru handlowego k.26-35, oświadczenie k.93-95, fotografie k.96-101, zeznania świadka K. k.419)

U. jest uprawniona z rejestracji w Europejskim Urzędzie ds. Własności Intelektualnej w A. unijnych znaków towarowych : nr 001531227 **LIPTON**, z pierwszeństwem od 29/02/2000 r., nr

002090660 z pierwszeństwem od 16/02/2001 r., nr 004293593 z pierwszeństwem od 16/02/2005 r., a ponadto do międzynarodowego znaku towarowego IR-1013233

ze wskazaniem Unii Europejskiej jako terytorium ochrony, z pierwszeństwem od 12/05/2009 r., chronionych m.in. dla towarów w klasie 30 klasyfikacji nicejskiej – herbaty. (dowód: świadectwa rejestracji i wydruki z bazy EUIPO i WIPO k.41-66)

U. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie sprzedaży hurtowej herbaty, kawy, kakao i przypraw. Jest wyłącznym dystrybutorem produktów U. w Polsce, w tym herbaty LIPTON. (dowód: odpis z KRS k.38-40, faktura k.87-88)

S. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Nowym Sączu prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie sprzedaży detalicznej w niewyspecjalizowanych sklepach z przewagą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych. (dowód: odpis KRS k.85-86) Od 1990 roku w Nowym Sączu prowadzi hurtownię spożywczą, w której oferuje produkty U. m.in. herbatę LIPTON w opakowaniach opatrzonych znakami towarowymi U., sprzedawaną m.in. podmiotom świadczącym usługi gastronomiczne na terenie Nowego Sącza. (dowód: zeznania świadków N. k.33, K., D., S. k.419)

27 stycznia 2015 r. i 10 lutego 2015 r. działający na zlecenie powódki ad. 2 M. dokonał zakupu kontrolowanego w hurtowni prowadzonej przez pozwaną przy ul. (...) w Nowym Sączu łącznie sześciu opakowań herbaty L., która wg jego zapewnień pochodziła ze Sri Lanki i ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich, nie była przeznaczona do sprzedaży na rynku Unii Europejskiej i nie została wprowadzona do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym przez uprawnioną do znaków towarowych **LIPTON** ani za jej zgodą. Zakupy udokumentował odręcznymi notatkami. W notatce z 27 stycznia 2015 r. dla określenia zakupionych herbat posłużył się określeniem (...) zwyczajowo używanym przez pracowników spółki U. dla oznaczenia herbaty z szarej strefy tj. produktów pochodzących z krajów nienależących do EOG. (dowód: zeznania świadka M. k.419, zeznania świadka K. k.419, dowody zakupu k.67, fotografie k.68-81, notatki k.82-84, dowody rzeczowe)

Podstawą powyższych ustaleń były dowody zaoferowane przez strony w pozwie i odpowiedzi na pozew, w tym zeznania świadków i przedstawiciela pozwanej. Prawdziwość i autentyczność dokumentów prywatnych (z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z art. 245 k.p.c.) i urzędowych nie była kwestionowana, mogły one posłużyć do weryfikacji pozostałego materiału dowodowego pod kątem stworzenia łańcucha dowodów niesprzecznych wewnątrznie, wzajemnie, logicznie się

uzupełniających oraz do oceny zasadności dalszych wniosków dowodowych stron, w aspekcie przydatności dla rozstrzygnięcia sporu. Prawa wyłączne U., nie były przez pozwaną kwestionowane. Bezsporne było także, iż pozwana prowadzi przy ul. (...) w Nowym Sączu hurtownię spożywczą i oferuje do sprzedaży herbatę opatrzoną znakami towarowymi **LIPTON**. Sporną okolicznością było natomiast oferowanie przez spółkę S. herbaty L. nabytej poza Europejskim Obszarem Gospodarczym i nie przeznaczonej na rynek europejski.

Sąd pominął niewymienione wyżej dowody jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c., a także ze względu na brak związku okoliczności podlegających dowodzeniu z istotnymi faktami podstawy powództwa, mając na względzie dyspozycje art. 6 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. Uznając powództwo za nieusprawiedliwione co do zasady Sąd pominął twierdzenia i oddalił wnioski dowodowe mające służyć wykazaniu zasadności żądanych sankcji naruszenia praw wyłącznych i interesów gospodarczych powódek.

Sąd zważył:

1. Naruszenie praw do unijnych znaków towarowych:

Przepis art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z 26/02/2009 r. *w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej* (zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z 16/12/2015 r.) stanowi, że bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego jego właściciel jest uprawniony do zakazania osobom trzecim, które nie mają jego zgody, używania w obrocie handlowym, w odniesieniu do towarów lub usług, oznaczenia, w przypadku gdy:

- a. jest ono identyczne z unijnym znakiem towarowym i jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, dla których znak ten został zarejestrowany;
- b. jest ono identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne lub podobne do towarów lub usług, dla których znak ten został zarejestrowany, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;
- c. jest ono identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne, niezależnie od tego, czy jest ono używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne, podobne lub niepodobne do tych, dla których znak ten został zarejestrowany, w przypadku gdy cieszy się on renomą w Unii i używanie oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść lub jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy unijnego znaku towarowego.

Art. 13 stanowi w ust. 1, że unijny znak towarowy nie uprawnia do zakazywania jego używania w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego pod tym znakiem przez właściciela lub za jego zgodą. Od dawna utrwalony jest pogląd Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o istnieniu uprawnienia właściciela znaku do decydowania o pierwszym wprowadzeniu opatrzonego nim towaru do obrotu w określonym czasie i miejscu. (np. wyroki ETS z 16/07/1998 r. w sprawie C-355/96 S., z 1/07/1999 r. w sprawie C-173/98 A., z 20/11/2001 r. w połączonych sprawach C-414/99 do C-416/99 Z., z 14/07/2011 r. w sprawie C-46/10 V.)

W wyroku z 3/06/2010 r. w sprawie C-127/09 C. Trybunał stwierdził, że wyczerpanie praw przyznanych przez znak ma miejsce tylko wtedy, gdy właściciel udzielił – w sposób wyraźny – zgody na wprowadzenie do obrotu w EOG towarów, w stosunku do których powołano się na wyczerpanie. Zgoda taka musi zostać wyrażona w sposób pozytywny (*consent must be expressed positively*), a czynniki brane pod uwagę przy ustalaniu dorozumianej zgody muszą jednoznacznie świadczyć o tym, że właściciel rzekł się jakiegokolwiek intencji wykonywania swego prawa. To na importerze ciąży obowiązek udowodnienia przed sądem istnienia zgody. Uprawniony nie musi dowodzić jej braku. Zgody dorozumianej nie można stwierdzić tylko na tej podstawie, że:

- a. uprawniony nie zakomunikował wszystkim dalszym nabywcom towarów wprowadzonych na rynek poza EOG, że sprzeciwia się sprzedaży tych towarów wewnątrz EOG,
- b. towary nie są oznaczone ostrzeżeniem, informującym o zakazie ich sprzedaży w EOG,
- c. uprawniony przeniósł własność towarów, oznaczonych jego znakiem, bez żadnego zastrzeżenia umownego, według prawa właściwego dla danej umowy, przeniesione prawo własności obejmuje, przy braku takich zastrzeżeń, nieograniczone prawo odsprzedaży lub - w końcu - prawo dalszej sprzedaży towarów wewnątrz EOG.

Udzielając odpowiedzi na pytanie sądu krajowego w wyroku wydanym w połączonych sprawach C-414/99, C-415/99 i C-416/99 Z. SA vs. A., L. L., T. Trybunał stwierdził, że dla wyczerpania praw wyłącznych nie ma znaczenia fakt, iż importer towarów opatrzonych znakiem nie jest świadomy sprzeciwu uprawnionego wprowadzania tych towarów na rynek wewnątrz EOG lub ich sprzedaży na tym obszarze przez podmioty inne niż autoryzowani sprzedawcy detaliczni, albo że autoryzowani sprzedawcy detaliczni lub hurtowi nie nałożyli na osoby nabywające od nich towary ograniczeń umownych, chociaż zostali o takiej konieczności poinformowani przez uprawnionego. (por. T. Sieniow *Rozkład ciężaru dowodu w sprawach importu równoległego* LEX, J. Sozański *Własność intelektualna i przemysłowa w Unii Europejskiej*, Wydawnictwo luris, Warszawa 2008, s.115).

Trybunał wielokrotnie podkreślał, że tylko zgoda uprawnionego na wprowadzenie towarów do obrotu wewnątrz Unii decyduje o tym, czy doszło do wyczerpania prawa z rejestracji. Tylko pozytywne ustalenie istnienia zgody jest rozstrzygającym kryterium przesądzającym o wyczerpaniu. (por. M. Lampart *Glosa do wyroku TS z dnia 8 kwietnia 2003 r. C-244/00* LEX) W przypadku wprowadzenia do obrotu towarów poza obszarem EOG nie nastąpi skutek w postaci wyczerpania prawa wyłącznego, w związku z tym powołanie się przez pozwanego na taką okoliczność nie będzie skuteczne. (por. wyrok ETS z 15/10/2009 r. w sprawie nr C-324/08 M.)

Zgoda uprawnionego na wprowadzenie do obrotu towaru w EOG, wyrażona w sposób wyraźny lub dorozumiany, powinna być udowodniona przez przedsiębiorcę, który się na nią powołuje. (pkt 29 wyroku w sprawie C-127/09, pkt 46, 54 i 58 wyroku w sprawach Z. i L. oraz pkt 34 wyroku z 8/04/2003 r. w sprawie C-244/00 V.). Fakt jej udzielenia musi zostać udowodniony w odniesieniu do konkretnych egzemplarzy towaru z chronionym znakiem. (por. wyrok w sprawie C-173/98) Nie jest wystarczająca zgoda na wprowadzenie do obrotu towarów identycznych.

Stosownie do wyroku wydanego przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-244/00 V. w tego rodzaju sprawach następuje odwrócenie ciężaru dowodu. Reguła dowodowa, zgodnie z którą pozwany podnoszący na swoją obronę zarzut wyczerpania prawa z rejestracji powinien wykazać jego

przesłanki jest zgodna z prawem unijnym, w szczególności z art. 5 i 7 pierwszej dyrektywy Rady nr 89/104/EWG z 21/12/1988 r. *mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych*, zmienionej umową międzynarodową z 2/05/1992 r. *o utworzeniu Europejskiego Obszaru Gospodarczego*. Jednakże wymogi wynikające z konieczności ochrony swobody przepływu towarów unormowanej, min. z art. 28 i 30 TWE, mogą prowadzić do potrzeby modyfikacji tej reguły. Gdy pozwany wykaże istnienie realnego niebezpieczeństwa podziału rynków krajowych, w szczególności, gdy uprawniony z rejestracji wprowadza do obrotu w EOG swoje towary w systemie dystrybucji wyłącznej, wtedy to on zobowiązany jest przedstawić dowód, iż zostały one pierwotnie wprowadzone do obrotu przez niego lub za jego zgodą poza EOG. Jeżeli powód dostarczy taki dowód, pozwany ma obowiązek wykazać, że uprawniony do znaku wyraził zgodę na ich dalszy zbył w EOG.

Wyrok wydany w sprawie V. ma zasadnicze znaczenie dla dowodzenia zasadności zarzutu naruszenia praw do znaków towarowych. W sytuacji, gdy uprawniony stosuje system dystrybucji, który nie godzi w podstawowe zasady funkcjonowania Unii Europejskiej, nie ma podstaw do pozbawiania go ochrony lub formułowania dodatkowych wymogów co do wykazania wyczerpania. Wykazaniem spełnienia przesłanek z art. 13 zainteresowany jest domniemany naruszyciel, który nie tylko z faktu tego wywodzi dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c.) ale także dysponuje dowodem, czy choćby informacją o dowodach na pierwsze wprowadzenie do obrotu zakwestionowanego towaru przez uprawnionego ze znaku lub za jego zgodą. Bez trudności może więc taki dowód przedstawić i powinien to uczynić, aby zwolnić się z odpowiedzialności za naruszenie.

Skutki unijnego znaku towarowego podlegają wyłącznie przepisom rozporządzenia. W ust. 3 art. 9 stanowi, że na podstawie ust. 2 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:

- a) umieszczanie oznaczenia na towarach lub ich opakowaniach;
- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie, lub świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;
- d) używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub nazwy przedsiębiorstwa, lub jako części tych nazw;
- e) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie;
- f) używanie oznaczenia w reklamie porównawczej w sposób sprzeczny z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/114/WE.

W przypadku, gdy sąd uznaje, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia unijnego znaku towarowego, wydaje, chyba że istnieją szczególne powody zaniechania, decyzję zakazującą mu działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia znaku. Stosuje również takie środki, zgodnie z przepisami swojego prawa krajowego, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu. (art. 102 ust.1) Odnosi się to wprost do przepisów ustawy z 30/06/2000 r. *prawo własności przemysłowej*:

- art. 296 ust. 1, stanowiącego, że uprawniony może żądać odszkodowania i zwrotu bezpodstawnie uzyskanych przez naruszciciela korzyści,
- art. 286, stanowiącego, że sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych

wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia, w szczególności może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej albo zniszczeniu,

- art. 287 ust. 2 w zw. z art. 296 ust. 1a, stanowiącego, że sąd, rozstrzygając o naruszeniu, może orzec, na wniosek uprawnionego, o podaniu do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym.

Sformułowanie - *chyba że istnieją szczególne powody zaniechania* – uprawnia Sąd do odstąpienia od stosowania sankcji zakazowych. Norma ta, odpowiadająca klauzuli generalnej art. 5 k.c., nie może być stosowana przez sąd w postępowaniach w sprawach gospodarczych z urzędu. Zainteresowany, uniknięciem sankcji pozwany, który dopuścił się naruszenia, winien skonkretyzować te *szczególne powody* i wykazać ich istnienie, pozostawiając sądowi ocenę, przy rozstrzyganiu o sposobie usunięcia skutków naruszenia prawa z rejestracji.

W ocenie Sądu, U. należycie udowodniła, że służą jej prawa wyłączne do słownego i graficznych znaków towarowych **LIPTON** chronionych w Unii Europejskiej dla herbaty. Zaoferowany materiał dowodowy nie jest jednak - w ocenie Sądu - wystarczający dla przyjęcia, że S. spółka z o.o. w Nowym Sączu prawa te narusza, wprowadzając do obrotu i oferując herbatę w opakowaniach opatrzonych znakami **LIPTON**, która nie została po raz pierwszy wprowadzona do obrotu przez powódkę ad. 1 ani za jej zgodą na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Przedstawione dokumenty (dowody zakupu), dowody rzeczowe, jak również budzące poważne wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności, zeznania świadka M. nie dowodzą tego, że działanie pozwanej wyczerpuje znamiona naruszenia zdefiniowanego w art. 9 ust. 2a rozporządzenia. Ponieważ jest ono kwalifikowane przez powódki także jako czyn nieuczciwej konkurencji, Sąd dokona łącznej oceny materiału dowodowego odnoszącej się do kwestionowanego działania spółki S.

2. Naruszenie reguł uczciwej konkurencji:

Ustawa z dnia 16/04/1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji regulująca zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej - w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów (art. 1) nie może być traktowana jako instrument służący eliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania pozycji dominującej. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30/09/1998 r. I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1) Zgodnie z przepisem art. 3, czynami nieuczciwej konkurencji są działania sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagrażają lub naruszają interes innego przedsiębiorcy lub klienta. (ust. 1) Ich przykładowe wyliczenie znajduje się w ust. 2. Uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest zatem kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek :

- ✓ czyn ma charakter konkurencyjny,
- ✓ narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta,
- ✓ jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Konkurencyjne są wyłącznie działania zewnętrzne, adresowane do innych uczestników wymiany rynkowej, mające na celu zdobycie klientów dla oferowanych przez nich towarów przez

zwiększenie własnej efektywności gospodarczej bądź osłabienie cudzej. Naruszenie lub zagrożenie interesów gospodarczych innych uczestników rynku musi mieć charakter bezpośredni i realny. Muszą one być zdolne wywierać wpływ na innych przedsiębiorców-konkurentów (albo na konsumentów) i niekorzystnie oddziaływać na ich sytuację.

O naruszeniu interesu innego przedsiębiorcy można mówić wtedy, gdy na skutek działania konkurencyjnego nastąpi pogorszenie lub nie nastąpi oczekiwana poprawa możliwości nabywania lub zbywania dóbr bądź usług. Decyduje o tym sposób, w jaki działanie konkurenta jest odbierane przez potencjalnych adresatów. Zważywszy, że prawa przedsiębiorcy uczestniczącego w obrocie mają charakter względny, tylko adresatom działań nieuczciwie konkurencyjnych służyć będzie roszczenie o ich zaniechanie i naprawienie szkody. Obowiązek wskazania i udowodnienia istnienia zagrożenia obciąża występującego z zarzutem nieuczciwej konkurencji. Deliktowy charakter odpowiedzialności nieuczciwego konkurenta uzasadnia także obciążenie powoda obowiązkiem udowodnienia szkody i istnienia związku przyczynowego. (art. 415 i art. 361 § 1 w zw. z art. 6 k.c.)

W obecnym stanie prawnym, Sąd nie znajduje uzasadnienia dla szerokiej wykładni pojęcia naruszenia interesu gospodarczego, mogącej uzasadniać stosowanie przepisów ustawy do wszystkich samodzielnych podmiotów prawnych tylko z tej przyczyny, że ze względu na istniejące powiązania, nieuczciwie konkurencyjne działania pozwanego ostatecznie wpływają także na ich sytuację ekonomiczną (np. producenta, dostawcy, kooperanta, nabywcy, agencji reklamowej). Takie rozumienie pojęcia naruszenia lub zagrożenia interesu innego przedsiębiorcy mogłoby, w istniejącym ustroju gospodarczym, prowadzić w skrajnych przypadkach do stwierdzenia, że właściwie każdy uczestnik gry rynkowej jest w mniejszym lub większym stopniu dotknięty działaniem nieuczciwie konkurencyjnym, każdy zatem mógłby dochodzić na drodze sądowej roszczeń określonych w art. 18 u.z.n.k. Słuszne, w przekonaniu Sądu, jest uznanie, że roszczenia z art. 18 u.z.n.k. służą wyłącznie przedsiębiorcom, prowadzącym działalność gospodarczą na polskim rynku, których interesy gospodarcze zostały bezpośrednio naruszone lub zagrożone, ustawa nie znajduje natomiast zastosowania do podmiotów zagranicznych, które nie prowadzą w Polsce działalności, a jedynie są korporacyjnie powiązane z polskimi przedsiębiorcami, zachowującymi odrębność prawną i ekonomiczną, którym zbywają swoje towary lub udzielają licencji na używanie znaków towarowych.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego wydanym 27/04/2012 r., sam fakt założenia spółki, udzielenia jej licencji oraz wspomagania jej działalności informacyjno-reklamowej w początkowym okresie nie jest uczestniczeniem w działalności gospodarczej także w rozumieniu art. 2 u.z.n.k. (V CSK 211/11) *Istnienie finansowo-organizacyjnych podstaw funkcjonowania tzw. grupy kapitałowej spółek z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wykonywania przez spółkę dominującą uprawnień w ramach posiadanych udziałów w spółkach zależnych nie powoduje powstania zorganizowanego zespołu praw majątkowych i niemajątkowych należącego do spółki dominującej.* (tak wyrok Sądu Najwyższego z 23/10/2003 r. VCK 411/02; por. także wyroki Sądów Apelacyjnych w Poznaniu z 13/12/2005 r. IACa 568/05 i w Katowicach z 27/02/2009 r. VACa 308/08)

U. nie wykazała w tym postępowaniu, że działania pozwanej w sposób bezpośredni naruszają jej interesy gospodarcze, a jeśli tak, to jakie. Z twierdzeń powódek wynika, że w Polsce działa

wyłącznie powódka ad. 2., bezspornie samodzielny podmiot gospodarczy. Powódka ad. 1. nie uczestniczy bezpośrednio w obrocie gospodarczym na terytorium Polski, a jej interesy gospodarcze mogą być ewentualnie tylko pośrednio naruszane przez spółkę S., co nie uzasadnia udzielenia jej ochrony na podstawie ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. U. nie może zatem skutecznie żądać uwzględnienia powództwa na podstawie art. 18 u.z.n.k. Ochronę jej praw wyłącznych zapewniają natomiast przepisy rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej i uzupełniająco stosowanego prawa własności przemysłowej.

Ochrony jej interesów gospodarczych przed czynami nieuczciwej konkurencji może natomiast żądać spółka U., której pierwszeństwo używania na rynku oznaczeń **LIPTON** i nakłady na budowę renomy produktu – dobrej jakości, chętnie kupowanej przez konsumenta czarnej herbaty L. nie są sporne.

Sąd podziela powszechnie przyjęty w doktrynie i orzecznictwie pogląd, iż przepis art. 3 w ust. 1 w sposób ogólny określa czyn nieuczciwej konkurencji, podczas gdy w ust. 2 wymienia przykładowo niektóre czyny, typizowane dodatkowo w art. 5-17, które należy wyklądać tak, że ogólne określenie i przepisy czynu nieuczciwej konkurencji uszczegóławiające pozostają w następujących relacjach:

- wymienione w ustawie czyny nie tworzą zamkniętego katalogu, za nieuczciwie konkurencyjne można uznać także działanie niewymienione w art. 5-17, jeżeli tylko spełnia ono przesłanki zdefiniowane w art. 3 ust. 1,
- wymagania określone w definicji art. 3 ust. 1 odnoszą się do czynów wymienionych w art. 5-17, a klauzula generalna pełni funkcję korygującą w stosunku do przepisów szczególnych. Gdy dany stan faktyczny, formalnie, spełnia przesłanki z art. 5-17, w rzeczywistości jednak działanie nie wykazuje któregoś ze znamion art. 3 ust. 1 (np. bezprawności, sprzeczności z dobrymi obyczajami), uznanie go za czyn nieuczciwej konkurencji nie jest możliwe.

Zarzucane pozwanej działanie kwalifikowane jest przez spółkę U. jako czyn nieuczciwej konkurencji zdefiniowany w art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Powszechnie przyjmuje się, że przepis ten stanowi podstawę ochrony renomowanych oznaczeń odróżniających (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 20/10/2005 r. V CK 154/05), sprzeczne z dobrymi obyczajami jest bowiem korzystanie z efektów cudzej pracy (pasożytnictwo), w szczególności wykorzystanie wypracowanej przez konkurenta szczególnej pozycji rynkowej jego oznaczeń odróżniających (tj. ich renomy). Taka interpretacja art. 3 ust. 1 wynika też z wyroku Sądu Najwyższego z 2/01/2007 r. (V CSK 311/06), zgodnie z którym, *dobrym obyczajem kupieckim jest nie tylko niepodszycanie się pod firmę i renomę konkurencyjnego przedsiębiorstwa, lecz także niewykorzystywanie cudzych osiągnięć w wypromowaniu nowego produktu dla zaistnienia w świadomości konsumentów ze swoim, rodzajowo tożsamym, wyrobem bez ponoszenia w tym celu własnych wysiłków i nakładów finansowych. Taki obyczaj wywodzi się z zakorzenionej w polskim społeczeństwie, i w każdym razie zasługującej na aprobatę, normy moralnej, zgodnie z którą nikt nie powinien czerpać nieuzasadnionych korzyści z cudzej pracy.* (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 23/10/2008 r. V CSK 109/08). Czynem nieuczciwej konkurencji z art. 3 ust. 1 jest więc wykorzystanie renomy cudzego oznaczenia, które prowadzi do *rozwodnienia znaku towarowego*,

utrąty zdolności odróżniającej a w konsekwencji siły atrakcyjnej, a także w dalszej kolejności wartości handlowej. (wyrok Sądu Najwyższego z 14/10/2009 r. V CSK 102/09)

Zgodnie z art. 3 ust. 1, czynem nieuczciwej konkurencji jest sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami wykorzystanie renomy cudzego oznaczenia, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta, niezależnie od tego, czy wprowadza konsumenta w błąd. By uzyskać ochronę przedsiębiorca powinien wykazać przed sądem, że:

- używa oznaczenia (opakowania) z wcześniejszym pierwszeństwem względem oznaczenia (opakowania) pozwanego;
- oznaczenie (opakowanie) przedsiębiorcy jest znane i rozpoznawalne na rynku;
- oznaczenie (opakowanie) pozwanego wywołuje skojarzenie z wcześniej używanym renomowanym oznaczeniem (opakowaniem) powoda;
- używanie przez pozwanego oznaczenia (opakowania), bez uzasadnionej podstawy, może przynosić mu nienależną korzyść z odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego oznaczenia (opakowania) albo może szkodzić tej zdolności odróżniającej lub renomie.

Jak przyjmuje Sąd Najwyższy, *dobrze obyczaje kupieckie wyrażają się pozaprawnymi normami postępowania, którymi powinni kierować się przedsiębiorcy. Ich treści nie da się określić w sposób wyczerpujący, ponieważ kształtowane są przez ludzkie postawy uwarunkowane zarówno przyjmowanymi wartościami moralnymi, jak i celami ekonomicznymi i związanymi z tym praktykami życia gospodarczego* (wyrok z 2/01/2007 r. V CSK 311/06). Pojęcie dobrych obyczajów konkretyzuje się w określonym stanie faktycznym. Zastosowanie art. 3 ust. 1 wymaga wskazania, jaki konkretnie dobry obyczaj doznał naruszenia wskutek działań przedsiębiorcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27/02/2009 r. V CSK 337/08)

W orzecznictwie przyjmuje się szeroką interpretację przesłanki naruszenia lub zagrożenia interesu w rozumieniu art. 3 ust. 1. Zdaniem Sądu Najwyższego [...] *interes przedsiębiorcy uzasadniający domaganie się ochrony na gruncie art. 3 ust. 1 u.z.n.k. nie ma jednolitego charakteru. Jest on stopniowalny w zależności od podstawy i drogi ochrony, którą wybierze uprawniony do ochrony przedsiębiorca. Jeżeli dochodzi on roszczeń wyrównawczych musi zawsze wykazać konkretne zmiany w sytuacji majątkowej spowodowane czynem lub czynami nieuczciwej konkurencji. Jeżeli natomiast dochodzi jedynie zaniechania niedozwolonych zachowań, w konkretnym stanie faktycznym sam sposób naruszenia dobrych obyczajów może wystarczyć do uznania, że zachowania te co najmniej zagrażają interesom przedsiębiorcy domagającego się ochrony.* (wyrok z 14/10/2009 r. V CSK 102/09)

Powódka ad. 2 nie udowodniła w tym postępowaniu, że działania pozwanej w sposób bezpośredni naruszają jej interesy gospodarcze. Aby skutecznie żądać ochrony na podstawie art. 3 ust. 1 u.z.n.k. powinna była nie tylko zdefiniować zarzucany pozwanej czyn, np. jako pasożytnicze naśladownictwo, korzystanie z cudzej renomy, przejmowanie cudzej pozycji rynkowej, ale także dowieść, że spółka S. podejmuje tego rodzaju działania, które mogą być kwalifikowane jako sprzeczne z regułami uczciwej konkurencji. Powinna była udowodnić, że przez nieuczciwie konkurencyjne działanie pozwanej została zakłócona równowaga rynkowa. W ocenie Sądu nie sprostала temu

obowiązkowi. Jej żądania zastosowania względem pozwanej sankcji z art. 18 u.z.n.k. podlegały więc oddaleniu, jako nieudowodnione.

Sąd pragnie pokreślić, że zgodnie z art. 3 i art. 232 k.p.c., strona zobowiązana jest dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiać dowody. Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła spoczywającego na niej obowiązku. (wyrok Sądu Najwyższego z 15/07/1999 r. I CKN 415/99) **Samo twierdzenie nie jest dowodem**, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy spornej okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę je zgłaszającą. (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z 22/11/2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44) Skutkiem niewykazania przez stronę prawdziwości jej twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia sporu. W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających dochodzone roszczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19/12/1997 r. II CKN 531/97), zaś na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20/12/2006 r. IV CSK 299/06).

Zarzuty naruszenia praw do unijnych znaków towarowych i reguł uczciwej konkurencji oparte zostały na faktach oferowania i wprowadzania do obrotu przez spółkę S. herbaty L. wyprodukowanej na Sri Lance i w Zjednoczonych Emiratach Arabskich nieprzeznaczonej na rynki państw członkowskich Unii Europejskiej. Powódki dowodziły ich zeznaniami świadka M., dowodami rzeczowymi – opakowaniami herbaty nabytej przezeń w hurtowni pozwanej i dowodami kasowymi. Pozwana stanowczo temu zaprzeczała, przekonując, że sprzedawana przez nią herbata była nabywana w Polsce i przeznaczona na rynek unijny.

Okoliczności nabycia przez M. kwestionowanych towarów (zakupy kontrolne) budzą uzasadnione wątpliwości Sądu, które przekonują przeciwko uznaniu za udowodnione stawianych spółce S. zarzutów. Z zeznań świadków T., N. i K(2). wynika, że zdarzenie z 27 stycznia 2015 r. przebiegło bardzo dynamicznie. Doszło do ostrej wymiany zdań pomiędzy N. a M., która wykluczała zgodne ustalenie, że w magazynie spółki S. znajdują się towary naruszające prawa wyłączne i interesy gospodarcze powódek. Ani sprzedawca, ani osoby obecne na zapleczu sklepu nie potwierdzają, że trzy opakowania herbaty L. stanowiące dowody w sprawie zostały istotnie nabyte tego dnia w hurtowni pozwanej. Daleki od profesjonalizmu sposób dokonania i udokumentowania przez M. zakupu kontrolnego budzi uzasadnione zastrzeżenia, w istocie nie został on bowiem potwierdzony żadnym obiektywnym dowodem. Tożsamość towarów nabytych od pozwanej i złożonych jako dowody rzeczowe wynika zaś wyłącznie z zapewnienia M..

W ocenie Sądu wiarygodne są zeznania świadków T., N., K(2)., G. oraz K., którzy w sposób spójny i logiczny przedstawili okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd uznał także za wiarygodne zeznania S., jako że korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym. Wymienieni świadkowie zgodnie zeznali, że 27 stycznia 2015 r. M. nie wylegitymował się i bez żadnego wyjaśnienia zarzucił, iż w hurtowni pozwanej oferowana jest herbata L. nieprzeznaczonej na

rynek EOG („nielegalna”). Z ich zeznań jednoznacznie wynika, że przedstawiciel powódki ad. 2 nie okazał, a nawet nie miał ze sobą zakupionej chwili wcześniej herbaty L., która miała pochodzić spoza EOG.

Świadek W. zeznała, że pracuje w pozwanej spółce jako kasjer, że była obecna w pomieszczeniu, w którym miało miejsce zdarzenie. Także ona nie widziała pudełka herbaty rzekomo przyniesionego na zaplecze sklepu przez M.. Jednak, jak wynika z jej zeznań, w pomieszczeniu biurowym hurtowni S. znajduje się ścianka działowa, za którą świadek wykonuje swoje obowiązki. Zeznania W., jakkolwiek zgodne z poprzednimi, są niewiarygodne, świadek mogła bowiem nie widzieć dobrze przebiegu zdarzenia, nie dostrzec, czy świadek M. miał przy sobie opakowanie zakupionej herbaty i pismo działu prawnego U. Wskazują na to dalsze zeznania świadka, z których wynika, że słyszała tylko głos przedstawiciela U., nie widziała natomiast, czy pozostawił on N. jakiś dokument.

Jak wynika z przedłożonych przez nią dokumentów (faktury k.185-192), pozwana nabywała herbatę L. m.in. od G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo-Usługowa R. spółki akcyjnej B. i S.(2) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą R. Zgodnie z fakturami, G. nabywał herbatę L. od spółki jawnej D. w Rzeszowie, która 12 grudnia 2013 r. zakupiła od spółki U. 96 kartonów herbaty L. (faktury k.193-195, zeznania świadka G. k.339) Z oczywistych względów, w sytuacji gdy herbata nabywana i sprzedawana przez spółkę S. nie jest oznaczana na fakturach, paragonach i w dokumentacji stanów magazynowych indywidualnymi numerami, pozwana nie ma możliwości dowodnego wykazania pochodzenia herbaty L. stanowiącej dowody rzeczowe w sprawie. Wszelkie wnioskowane przez nią dowody mają w istocie negatywny charakter – służą zaprzeczeniu pochodzenia herbaty z krajów spoza EOG. Jako takie są nieprzydatne lub tylko pośrednio wskazują, że dotychczasowa działalność pozwanej nie wiąże się z naruszeniem praw wyłącznych lub interesów gospodarczych konkurentów rynkowych (tu np. protokoły kontroli sanitarnej z 18/07/2012 r. i z 28/05/2013 r., z których wynika, że hurtownia spożywcza należąca do spółki S. spełnia status zakładu obrotu zgodnego ze stawianymi wymaganiami, m.in. w zakresie pakowania i znakowania żywności k.213-216). Należy przy tym pamiętać, że ciężar udowodnienia faktu naruszenia spoczywa na powódkach, które wywodzą z niego dla siebie skutki prawne, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c.

Poważne wątpliwości Sądu budzi sporządzona przez świadka M. notatka datowana 27/01/2015 r. (k.83-84), z której wynika m.in., że zakupił on u pozwanej trzy opakowania herbaty L. (po 25 torebek) pochodzącej z Dubaju. W treści oświadczenia posłużył się nieprecyzyjnym określeniem (...), które może wskazywać na rodzaj herbaty (...). Jeśli faktycznie miałyby to być - jak tłumaczył świadek – przyjęta w spółce U. nazwa herbaty pochodzącej z szarej strefy tj. z krajów nienależących do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, to powinna być także użyta w notatce z 10/02/2015 r., sporządzonej po ponownym dokonaniu zakupu kontrolowanego. W tym przypadku jednak M. nie zamieścił w treści oświadczenia żadnej wzmianki o rodzaju zakupionej herbaty. Powódki nie przedstawiły też dokumentów, np. innych notatek sporządzonych w podobnych sprawach, z których wynikałaby powszechność używania w praktyce audytorów produktów U. określenia (...) dla towarów pochodzących spoza EOG.

Kolejna wątpliwość wiąże się z oznaczeniem opakowań herbaty zakupionej 27/01/2015 r. Tylko na jednym z nich, na foliowej owijce znajduje się mała naklejka (...) zawierająca informacje o

treści: (...). Tymczasem treść oświadczenia wskazuje, że naklejki takie są na wszystkich trzech opakowaniach zakupionej herbaty L.. Także to negatywnie wpływa na wiarygodność dokumentu oraz rzetelność jego przygotowania przez M..

Ze względu na zaniechanie przez wierzycieli dopilnowania właściwego wyegzekwowania udzielonego U. zabezpieczenia, naruszenia nie dowodzi także protokół czynności egzekucyjnych z 27/05/2015 r. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie stwierdził w nim m.in.: „Przedstawiciel obowiązanej oświadcza, iż firma S. sp. z o.o. nie posiada i nigdy nie posiadała herbat o oznaczeniu Lipton CTM-001531227, IR 10/3233, CTM-002090660, CTM-004293593. Pani D. okazała herbaty L. znajdujące się w firmie posiadające inne numery partii, nie zgadzające się numerami wskazanymi w tytule zabezpieczającym.” Z zapisu tego wynika jasno, że komornik nieprawidłowo dokonał czynności mających na celu dokonanie zajęcia ruchomości, bowiem przyjął, że numery rejestracji znaków towarowych **LIPTON** wymienione w postanowieniu o zabezpieczeniu stanowią numery partii herbat składowanych w hurtowni pozwanej, a co za tym idzie nie ujawnił żadnych towarów, które mogłyby naruszać prawa U. Niedopilnowanie prawidłowego wykonania zajęcia komorniczego obciąża stronę powodową.

Uznając, że powódki nie dowiodły naruszenia przez S. spółkę z o.o. w Nowym Sączu praw do znaków towarowych LIPTON i reguł uczciwej konkurencji Sąd orzekł o oddaleniu powództwa. (*a contrario* art. 102 w zw. z art. 9 ust. 2a rozporządzenia oraz art. 18 ust. 1 u.z.n.k.)

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. – odpowiedzialności za wynik sporu. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3.) Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. (art. 99 k.p.c.)

Opłaty za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28/09/2002 r. w *sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu*. Zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3 i 4, z tym, że nie może być ona wyższa od 6-o krotnej stawki minimalnej (§ 2 ust.2.), której wysokość zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.) W sprawie o naruszenie prawa z rejestracji wynagrodzenie radcy prawnego wynosi 840 zł (§ 10 ust. 1 pkt 18). Stawki te nie obejmują opłat od roszczeń majątkowych dochodzonych łącznie. (§ 10 ust.2) Przy wartości przedmiotu sporu powyżej 50.000 zł stawka minimalna wynosi 3.600 zł. (§ 6 pkt 6)

Zważywszy charakter sprawy, jej wagę i stopień skomplikowania, Sąd uznał, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocnika pozwanego wykonującego zawód radcy prawnego będzie wynagrodzenie w minimalnej wysokości.

(...).

7/06/2016 r.